

AGATHA CHRISTIE

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Why didn't they ask Evans?*
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1934. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Οκτώ κόκκοι μορφίνης»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3182-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3183-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Publishers since 1979*

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

*Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξημέρες
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών*

*Για τον Κρίστοφερ Μάλκο
σε ανάμνηση του Χάιντς*

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Το ατύχημα	15
2. Ανήσυχoi πατέρες	22
3. Ένα ταξίδι με το τρένο	28
4. Η δικαστική έρευνα	37
5. Ο κύριος και η κυρία Κέιμαν	42
6. Το τέλος ενός πικ νικ	50
7. Μια απόδραση από τον θάνατο	60
8. Ο γρίφος μιας φωτογραφίας	70
9. Σχετικά με τον κύριο Μπάσινγκτον-φφρεντς	80
10. Προετοιμασίες για ένα ατύχημα	87
11. Το ατύχημα συμβαίνει	95
12. Στο στρατόπεδο του εχθρού	102
13. Άλαν Κάρστερς	109
14. Δόκτωρ Νίκολσον	118
15. Μια ανακάλυψη	127
16. Ο Μπόμπι γίνεται δικηγόρος	137

17.	Η κυρία Ρίβινγκτον μιλάει	146
18.	Το κορίτσι της φωτογραφίας	154
19.	Ένας τριμελές συμβούλιο	163
20.	Ένα διμελές συμβούλιο	169
21.	Ο Ρότζερ απαντάει σε μια ερώτηση	174
22.	Ακόμα ένα θύμα	183
23.	Η Μόιρα εξαφανίζεται	191
24.	Στα ίχνη των Κείμεν	201
25.	Ο κύριος Σπρέιγκ μιλάει	211
26.	Νυχτερινή περιπέτεια	219
27.	«Ο αδελφός μου δολοφονήθηκε»	225
28.	Την ενδέκατη ώρα	235
29.	Η ιστορία του Μπάτζερ	244
30.	Απόδραση	250
31.	Η Φράνκι κάνει μια ερώτηση	257
32.	Η Έβανς	267
33.	Σάλος στο Οριάν Καφέ	271
34.	Γράμμα από τη Νότια Αμερική	277
35.	Νέα από το πρεσβυτέριο	285

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Γιατί δε φώναξαν την Έβανς, εκδόθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1934 και στις ΗΠΑ το 1935. Έναν χρόνο πριν από την αγγλική έκδοση είχε δημοσιευτεί σε συντομευμένη εκδοχή, με τον τίτλο The Boomerang Clue, στο αμερικανικό περιοδικό Redbook.

Ο ανάλαφρος τόνος του έργου άρεσε στους κριτικούς. «Παρά τους έναν δυο φόνους, δεν υπάρχει ούτε μία δυσάρεστη στιγμή στο βιβλίο, τόσο ανέμελοι είναι όλοι οι εμπλεκόμενοι», έγραψε η Chicago Daily Tribune, ενώ το Times Literary Supplement σημείωσε: «Ένα μυθιστόρημα που παίζει με τον αναγνώστη, χωρίς ποτέ να δοκιμάζει την υπομονή του ή την ευφυΐα του».

Το 1980 το βιβλίο μεταφέρθηκε στην τηλεόραση σε μια παραγωγή διάρκειας τριών ωρών. Τους πρωταγωνιστικούς ρόλους έπαιζαν ο Τζέιμς Γουόργουικ και η Φρανσέσκα Άνις, που στη συνέχεια ενσάρκωσαν τους Τόμι και Τάπενς.

Το 2009 γυρίστηκε μια νέα εκδοχή, με πολλές αλλαγές στο σενάριο, μεταξύ των οποίων και την προσθήκη της μισ Μαργιλ, την οποία ενσάρκωσε η Τζούλια Μακένζι.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ρόμπερτ ή Μπόμπι Τζόουνς

Ο τέταρτος γιος του εφημέριου του Μάρτσμπολτ, με ευχάριστο παρουσιαστικό, είκοσι οχτώ χρόνων περίπου.

Δόκτωρ Τόμας

Γιατρός, ο οποίος βρίσκει τον ετοιμοθάνατο άντρα στον γκρεμό μαζί με τον Μπόμπι Τζόουνς.

Τόμας Τζόουνς

Αιδεσιμότητος του Μάρτσμπολτ, πατέρας του Μπόμπι Τζόουνς.

Ρότζερ Μπάσινγκτον-φφρεντς

Τριανταπεντάρης που εμφανίζεται στο σημείο όπου έχουν βρει τον ετοιμοθάνατο άντρα.

Λαίδη Φράνσις Ντέργουεντ ή Φράνκι

Νεαρή που γνωρίζεται με τον Μπόμπι Τζόουνς από τότε που ήταν παιδιά.

Αλεξάντερ ή Άλεξ Πρίτσαρντ

Ο άντρας που βρέθηκε μισοπεθαμένος στον γκρεμό.

Αμέλια Κέιμαν

Αδελφή του Άλεξ Πρίτσαρντ, η οποία αναγνώρισε τον θανάτο.

Μπάτζερ Μπίντον

Φίλος του Μπόμπι Τζόουνς, με τον οποίο θέλει να ανοίξει ένα γκαράζ μεταχειρισμένων αυτοκινήτων.

Κυρία Ρόμπερτς

Η κυρία που φροντίζει το πρεσβυτήριο.

Λόρδος Μάρτσιγκτον

Ο πατέρας της λαίδης Φράνσις.

Σίλβια Μπάσιγκτον-φφρεντς

Σύζυγος του Χένρι Μπάσιγκτον-φφρεντς, τριάντα χρόνων περίπου.

Χένρι Μπάσιγκτον-φφρεντς

Ιδιοκτήτης του Μερογουέι Κορτ και αδελφός του Ρότζερ Μπάσιγκτον-φφρεντς.

Δόκτωρ Τζάσπερ Νίκολσον

Διευθύνει το Γκρέιντζ, μια κλινική για ναρκομανείς.

Μόιρα Νίκολσον

Σύζυγος του δόκτορος Νίκολσον, είκοσι επτά χρόνων.

Φρέντερικ Σπρέιγκ

Δικηγόρος της οικογένειας Ντέργουεντ και άλλων ευγενών.

Το ατύχημα

Ο Μπόμπι Τζόουνς στήριξε το μπαλάκι του στο σημείο εκκίνησης της τρύπας, έκανε μια σύντομη προκαταρκτική κίνηση, σήκωσε αργά το μαστούνι προς τα πίσω και μετά το κατέβασε και χτύπησε με αστραπιαία ταχύτητα.

Εκσφενδονίστηκε το μπαλάκι διαγράφοντας μια ευθύβολη τροχιά κατά μήκος της διαδρομής, κερδίζοντας σταδιακά ύψος και φτάνοντας στο ανώτατο δυνατό όριο του πάνω από την παγίδα της άμμου για να προσγειωθεί έπειτα στη δέκατη τέταρτη τρύπα σε μια εύκολη βολή με ένα σίδερο Νο 5;

Όχι, το μπαλάκι δεν το έκανε. Ανεπιτυχώς χτυπημένο στο πάνω μέρος του, διέσχισε βολίδα το έδαφος και σφηνώθηκε με δύναμη στην παγίδα!

Δεν υπήρχαν ενθουσιώδη πλήθη για να εκφράσουν μ' ένα συλλογικό βογκητό την απογοήτευσή τους. Ο ένας και μοναδικός μάρτυρας του χτυπήματος δε φανέρωσε έκπληξη. Κι αυτό είναι κάτι που εξηγείται εύκολα, αφού δεν ήταν ο γεννημένος στην Αμερική κυρίαρχος του παιχνιδιού αυτός που το είχε πραγματοποιήσει*, παρά

* Αναφορά στον Ρόμπερτ «Μπόμπι» Τάιαρ Τζόουνς τον Νεότερο (1902-1971), εξαιρετικά επιτυχημένο Αμερικανό ερασιτέχνη γκολφέρ της εποχής, και αργότερα συνιδρυτή του Τουρνουά Βετεράνων (Masters). Το 1930, ο

ο τέταρτος γιος του εφημέριου του Μάρτσμπολτ, μιας μικρής παράκτιας πόλης της Ουαλίας.

Ο Μπόμπι εκστόμισε ένα αδιαμφισβήτητο απρεπές επιφώνημα.

Ήταν ένας νέος άντρας με ευχάριστο παρουσιαστικό είκοσι οχτώ χρόνων περίπου. Ακόμα και ο καλύτερός του φίλος δε θα μπορούσε να τον χαρακτηρίσει ωραίο, το πρόσωπό του ωστόσο ήταν πάρα πολύ συμπαθητικό, και τα μάτια του είχαν εκείνη την άδολη, καστανή φιλικότητα των σκυλίσσιων.

«Όλο και χειρότερος γίνομαι», μουρμούρισε απελπισμένα ο Μπόμπι.

«Χρειάζεται επιμονή», είπε ο συμπαίκτης του.

Ο δόκτωρ Τόμας ήταν ένας μεσήλικας με γκριζα μαλλιά και κόκκινο, πρόσχαρο πρόσωπο. Ο ίδιος δε χτυπούσε ποτέ με φουλ σουίνγκ· έπαιζε με σύντομες, ευθείες βολές στο μέσο του γηπέδου και συνήθως νικούσε καλύτερους αλλά λιγότερο σταθερούς παίκτες.

Ο Μπόμπι επιτέθηκε αγρίως στο μπαλάκι του μ' ένα εννιάρι. Το χτύπημα πέτυχε με την τρίτη. Το μπαλάκι στάθηκε σε μικρή απόσταση από την περιοχή της τρύπας, το γκριν, στο οποίο ο δόκτωρ Τόμας είχε φτάσει πραγματοποιώντας με το σίδερό του δυο πετυχημένα χτυπήματα.

«Δική σας η τρύπα», είπε ο Μπόμπι.

Προχώρησαν στο επόμενο σημείο εκκίνησης.

Ο γιατρός χτύπησε πρώτος – ήταν μια ωραία, ευθεία βολή, που ωστόσο δε διένυσε μεγάλη απόσταση.

Ο Μπόμπι αναστέναξε, στήριξε το μπαλάκι του στο σημείο εκκίνησης, το ξαναστήριξε, ανάλωσε κάμποση ώρα σε μικρές προπαρασκευαστικές κινήσεις του μπαστουιού του, πήρε άκαμπτη θέση προς τα πίσω, έκλεισε τα μάτια, σήκωσε το κεφάλι, κατέβα-

Τζόουνς έγινε ο μοναδικός παίκτης που κέρδισε το αρχικό Grand Slam του γκολφ, σαρώνοντας μέσα σε μία και μοναδική χρονιά όλους τους τίτλους του αθλήματος, τόσο στην Αμερική όσο και στην Αγγλία. (Σ.τ.Μ.)

σε τον δεξιό ώμο του, έκανε όλα όσα δεν έπρεπε να κάνει – και πέτυχε ένα αδιανόητα δυνατό και γρήγορο χτύπημα, καρφή στο κέντρο της διαδρομής.

Πήρε μια βαθιά ανάσα ικανοποίησης. Η γνωστή και μη εξαιρετέα κατάπτωση του γκολφέρ εγκατέλειψε το εκφραστικό πρόσωπό του για να αντικατασταθεί από την εξίσου γνωστή και μη εξαιρετέα ανάταση του γκολφέρ.

«Τώρα ξέρω τι έκανα τόσο καιρό», είπε ο Μπόμπι – μάλλον ανειλικρινώς.

Είχε χτυπήσει την μπάλα γεμάτα, σ' ένα χαμηλό, κοντινό χτύπημα, στέλνοντάς τη να καθίσει εκεί ακριβώς όπου έπρεπε. Ο Μπόμπι τέλειωσε την τρύπα μ' ένα χτύπημα λιγότερο, και ο δόκτωρ Τόμας βρέθηκε έναν πόντο πίσω.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση, ο Μπόμπι προχώρησε στην εκκίνηση της δέκατης έκτης τρύπας. Ξανάκανε όλα όσα δεν έπρεπε να κάνει, και αυτή τη φορά το θαύμα δεν έγινε. Αυτό που έγινε ήταν ένα εκπληκτικό, μεγαλοπρεπές, ένα σχεδόν υπεράνθρωπο σλάις! Το μπαλάκι στριφογύρισε σαν μπούμεραγκ.

«Αν αυτή η βολή ήταν ευθύγραμμη – τι θα 'ταν!» είπε ο δόκτωρ Τόμας.

«Αν», είπε πικρόχολα ο Μπόμπι. «Είναι κανείς εκεί; Μου φάνηκε ότι άκουσα μια κραυγή – ελπίζω να μη χτύπησα κανέναν!»

Γύρισε προς τα δεξιά και κοίταξε στο βάθος. Το φως δε βοηθούσε. Ο ήλιος ήταν έτοιμος να δύσει και, καθώς ο Μπόμπι τον είχε στα μάτια του, δυσκολευόταν να διακρίνει οτιδήποτε. Επίσης, μια αραιή ομίχλη είχε αρχίσει να σπκώνεται από τη θάλασσα. Η άκρη του γκρεμού βρισκόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα μακρύτερα.

«Από το μονοπάτι στην άκρη του βράχου ακούστηκε», είπε ο Μπόμπι, «αλλά είναι μάλλον απίθανο να έφτασε τόσο μακριά το μπαλάκι. Παρ' όλα αυτά, πραγματικά μου φάνηκε ότι άκουσα μια κραυγή. Εσείς;»

Ο γιατρός όμως δεν είχε ακούσει τίποτα.

Ο Μπόμπι ξεκίνησε να βρει το μπαλάκι του. Δυσκολεύτηκε λίγο, τελικά όμως το ανακάλυψε. Ουσιαστικά, είχε αχρηστευτεί, γερά σφηνωμένο καθώς ήταν μέσα σε έναν αγκαθωτό θάμνο με ασπάλαθους. Το χτύπησε άσκοπα μια δυο φορές κι έπειτα το σήκωσε και φώναξε στον συμπαίκτη του ότι παραχωρούσε τη θέση του.

Ο γιατρός ήρθε προς το μέρος του, αφού η επόμενη τρύπα βρισκόταν ακριβώς στην άκρη του γκρεμού.

Η δέκατη έβδομη ήταν ο χειρότερος επιβάτης του Μπόμπι. Για να φτάσει το μπαλάκι ως εκεί, έπρεπε πρώτα να περάσει πάνω από ένα βάραθρο. Δεν επρόκειτο για καμιά ιδιαίτερα μεγάλη απόσταση, ωστόσο η έλξη του κενού αποκάτω ήταν τρομακτική.

Είχαν διασχίσει με τον δόκτορα Τόμας το μονοπάτι που τώρα έστριβε αριστερά προς τα μεσόγεια, περιτριγυρίζοντας σύριζα τον γκρεμό.

Ο γιατρός χτύπησε μ' ένα σίδερο και το μπαλάκι του προσγειώθηκε στην απέναντι μεριά.

Ο Μπόμπι πήρε βαθιά ανάσα και χτύπησε κι εκείνος. Η μπάλα του εκτοξεύτηκε προς τα εμπρός, έφτασε στο χείλος της αβύσσου και εξαφανίστηκε.

«Κάθε αναθεματισμένη φορά», είπε με πικρία ο Μπόμπι. «Κάθε αναθεματισμένη φορά κάνω την ίδια αναθεματισμένη ανοησία».

Έκανε τον γύρο του βάραθρου, κοιτάζοντας μέσα. Αποκάτω, η θάλασσα λαμπύριζε, δε χάνονταν όμως όλα τα μπαλάκια στα βάθη της. Στο πάνω μέρος ο γκρεμός ήταν απότομος, κατεβαίνοντας, όμως, η κλίση γινόταν σταδιακά πιο ομαλή.

Ο Μπόμπι προχώρησε αργά κατά μήκος της άκρης του μονοπατιού. Ήξερε ότι υπήρχε ένα σημείο από το οποίο μπορούσες να κατεβείς σχετικά εύκολα. Οι βοηθοί του γκολφ το έκαναν, πηδώντας από την άκρη του γκρεμού για να επανεμφανιστούν έπειτα από λίγο με το χαμένο μπαλάκι, θριαμβευτές και λαχανιασμένοι.

Ξαφνικά, ο Μπόμπι κοκάλωσε και φώναξε στον συμπαίκτη του.

«Γιατρέ! Ελάτε εδώ! Τι λέτε να είναι αυτό;»

Δέκα δώδεκα μέτρα πιο κάτω διακρινόταν ένας σκούρος σωρός από κάτι που έμοιαζε με παλιά ρούχα.

Η ανάσα του γιατρού κόπηκε.

«Θεέ μου», είπε. «Κάποιος έπεσε στον γκρεμό. Πρέπει να πάμε κοντά του».

Οι δυο άντρες κατέβηκαν μαζί στα βράχια, με τον πιο αθλητικό Μπόμπι να βοηθάει τον γιατρό. Με τα πολλά έφτασαν στον δυσοίωνα σκούρο όγκο. Ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα, που εξακολουθούσε να αναπνέει, αν και είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ο γιατρός τον εξέτασε, ψηλαφώντας τα μέλη του, παίρνοντας τον σφυγμό του, κατεβάζοντας τα βλέφαρά του. Γονάτισε δίπλα του και ολοκλήρωσε την εξέτασή του. Έπειτα, σήκωσε το βλέμμα του στον Μπόμπι, που στεκόταν από πάνω του νιώθοντας σαν άρρωστος, και κούνησε αργά το κεφάλι.

«Δε γίνεται τίποτα», είπε. «Ήρθε η ώρα του, του κακομοίρη. Έσπασε την πλάτη του. Τι να πεις. Υποθέτω ότι δεν ήξερε το μονοπάτι, κι όταν σηκώθηκε η ομίχλη, συνέχισε να προχωρεί και έπεσε στον γκρεμό. Το έχω πει στο δημοτικό συμβούλιο, κι όχι μόνο μια φορά, ότι εδώ πρέπει να μπει κιγκλίδωμα».

Ο γιατρός ξανασηκώθηκε.

«Πάω να φέρω βοήθεια», είπε. «Να κανονίσω ν' ανεβάσουν το σώμα. Σε λίγο θα σκοτεινιάσει και δε θα βλέπουμε τη μύτη μας. Θα μείνεις εδώ;»

Ο Μπόμπι κατένευσε.

«Να υποθέσω ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτα γι' αυτόν;» ρώτησε.

Ο γιατρός κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι.

«Τίποτα. Δε θα κρατήσει πολύ – ο σφυγμός αδυνατίζει γρήγορα. Θ' αντέξει κανένα εικοσάλεπτο ακόμα, το πολύ. Ίσως ανακτήσει τις αισθήσεις του λίγο πριν από το τέλος· το πιθανότερο όμως είναι ότι δε θα το κάνει. Παρ' όλα αυτά...»

«Καλύτερα να μείνω», είπε γρήγορα ο Μπόμπι. «Πηγαίνετε εσείς. Αν ξυπνήσει, δεν υπάρχει κάποιο φάρμακο ή κάτι που να...» Δίτασε.

Ο γιατρός κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δε θα υποφέρει», είπε. «Δε θα πονέσει καθόλου».

Ο δόκτωρ Τόμας έκανε μεταβολή και άρχισε να σκαρφαλώνει γρήγορα τις στενές βαθμίδες των βράχων. Ο Μπόμπι συνέχισε να τον κοιτάζει ώσπου εξαφανίστηκε στην κορυφή μ' ένα κούνημα του χεριού.

Μετά, προχώρησε ένα δυο βήματα πάνω στο στενό πλάτωμα, κάθισε σε μια προεξοχή και άναψε τσιγάρο. Η υπόθεση τον είχε ταράξει. Ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε έρθει σε επαφή με τον θάνατο, ούτε καν με αρρώστια.

Πόση κακοτυχία υπήρχε στον κόσμο! Λίγη ομίχλη σ' ένα κατά τα άλλα υπέροχο απόγευμα, ένα στραβοπάτημα – και η ζωή έπαιρνε τέλος. Και ο άνθρωπος φαινόταν μια χαρά υγιέστατος – το πιθανότερο ήταν ότι δεν είχε αρρωστήσει ποτέ του. Η ωχρότητα του επερχόμενου θανάτου δεν μπορούσε να κρύψει το βαθύ, ηλιοψημένο χρώμα του προσώπου του. Ένας άντρας που περνούσε μεγάλο μέρος της ζωής του στην ύπαιθρο και στον καθαρό αέρα – ίσως στο εξωτερικό. Ο Μπόμπι τον περιεργάστηκε: κοίταξε τα πυκνά, κατσαρά, καστανά μαλλιά που μόλις είχαν αρχίσει να γκριζάρουν στους κροτάφους, τη μεγάλη μύτη, το δυνατό πηγούνι, τα λευκά δόντια που αχνοφαίνονταν μέσα από τα μισάνοιχτα χείλη. Μετά, τους φαρδιούς ώμους και τα φίνα, μυώδη χέρια. Τα πόδια ήταν λυγισμένα σε αφύσικη γωνία. Ο Μπόμπι αναρίγησε κι ανέβασε ξανά το βλέμμα του στο πρόσωπο. Ελκυστικό πρόσωπο, πνευματώδες, αποφασιστικό, επινοητικό. Τα μάτια, σκέφτηκε, μάλλον ήταν γαλανά...

Και ακριβώς τη στιγμή που οι σκέψεις του έφταναν σ' αυτό το σημείο, αίφνης τα μάτια άνοιξαν.

Ήταν γαλανά. Καθάρια και βαθυγάλανα, κοίταζαν ίσια μέσα σε αυτά του Μπόμπι. Δεν υπήρχε τίποτε ασαφές ή θολό στα βάθη τους. Φαίνονταν μάτια ανθρώπου με απόλυτη συνείδηση. Φανέρωναν επαγρύπνηση και ταυτόχρονα ήταν σαν να ρωτούσαν κάτι.

Ο Μπόμπι σκώθηκε γρήγορα και προχώρησε προς το μέρος

του. Δεν είχε προλάβει να φτάσει δίπλα του, όταν ο ετοιμοθάνατος μίλησε. Η φωνή του δεν ήταν αδύναμη – ακούστηκε δυνατή και καθαρή.

«Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;» είπε.

Κι έπειτα, ένα παράξενο, μικρό ρίγος τον διαπέρασε, τα βλέφαρα έκλεισαν, το σαγόνι άνοιξε...

Ο άντρας ήταν νεκρός.

Ανήσυχoi πατέρες

Ο Μπόμπι γονάτισε δίπλα στον άντρα, αλλά δε χωρούσε αμφιβολία. Ήταν νεκρός. Μια τελευταία στιγμή συνειδητότητας, αυτή η ξαφνική ερώτηση, κι έπειτα... το τέλος.

Μάλλον απολογητικά, ο Μπόμπι έβαλε το χέρι στην τσέπη του αγνώστου, έβγαλε από μέσα ένα μεταξωτό μαντίλι και το άπλωσε με ευλάβεια πάνω στο νεκρό πρόσωπο. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο που να μπορεί να κάνει.

Έπειτα πρόσεξε ότι τραβώντας το μαντίλι από την τσέπη είχε βγάλει και κάτι άλλο. Ήταν μια φωτογραφία και, καθώς την ξανάβαζε στη θέση της, έριξε μια ματιά στο πρόσωπο που εικονιζόταν.

Ήταν ένα γυναικείο πρόσωπο με μια παράδοξα απόκοσμη ομορφιά. Η γυναίκα ήταν ξανθιά με μάτια τοποθετημένα σε απόσταση το ένα από το άλλο. Φαινόταν σχεδόν κορίτσι ακόμα, και σίγουρα κάτω από τριάντα, ήταν όμως το συγκλονιστικό είδος της ομορφιάς της και όχι αυτή καθαυτή η ωραιότητα εκείνο που αιχμαλώτισε τη φαντασία του νεαρού. Το δικό της ήταν από τα πρόσωπα, σκέφτηκε, που δύσκολα ξεχνάς.

Με προσοχή και σεβασμό, ξανάβαλε τη φωτογραφία στην τσέπη απ' όπου είχε βγει, κι έπειτα ξανακάθισε να περιμένει την επιστροφή του γιατρού.

Η ώρα περνούσε πολύ αργά, ή τουλάχιστον έτσι φαινόταν

στον εν αναμονή νεαρό. Επίσης, είχε μόλις θυμηθεί κάτι – ότι είχε υποσχεθεί στον πατέρα του να παίξει το εκκλησιαστικό όργανο στον εσπερινό των έξι, και τώρα ήταν έξι παρά δέκα. Φυσικά, δεδομένων των συνθηκών, ο πατέρας του θα έδειχνε κατανόηση, παρ' όλα αυτά ο Μπόμπι ευχόταν να είχε θυμηθεί να τον ειδοποιήσει στέλνοντάς του ένα μήνυμα με τον γιατρό. Ο αιδεσιμότατος Τόμας Τζόουνς ήταν άνθρωπος με ιδιαίτερα νευρική ιδιοσυγκρασία. Ήταν από τα γεννοφάσκια του αγχώδης, κι όταν αγχωνόταν, ο πεπτικός μηχανισμός του κατέρρευε δημιουργώντας του μεγάλη δυσφορία. Μολονότι θεωρούσε τον πατέρα του ένα αξιοθρήνητο γέρικο γαϊδούρι, ο Μπόμπι έτρεφε για εκείνον πολύ τρυφερά συναισθήματα. Ο αιδεσιμότατος Τόμας, πάλι, αντιμετώπιζε τον τέταρτο γιο του ως ένα αξιοθρήνητο νεαρό γαϊδούρι, και με λιγότερη ανεκτικότητα από αυτή του Μπόμπι επιδίωκε να επιδράσει βελτιωτικά στον νέο άντρα.

Ο κακομοίρης ο γέρος, σκέφτηκε ο Μπόμπι. Θα έχει λιώσει τα πατώματα στο πηγαϊνέλα. Δε θα ξέρει αν πρέπει ν' αρχίσει τη λειτουργία ή όχι. Θα κουρδιστεί τόσο πολύ, που θα τον πιάσει εκείνος ο κοιλόπονος και μετά δε θα μπορεί να φάει το βραδινό του. Δε θα 'χει το μυαλό να σκεφτεί ότι δε θα τον άφηνα στα κρύα του λουτρού εκτός κι αν δεν μπορούσα να το αποφύγω – κι έτσι κι αλλιώς, τι σημασία έχει; Ποτέ του όμως δε θα το δει έτσι. Όσοι έχουν πατήσει τα πενήντα δεν έχουν στάλα μυαλό – ανησυχούν μέχρι θανάτου για τετριμμένα, εντελώς ασήμαντα πράγματα. Μάλλον επειδή είχαν λάθος ανατροφή, υποθέτω, και τώρα δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Ο κακομοίρης ο γέρος μου έχει λιγότερο μυαλό κι από κότα!

Ο Μπόμπι καθόταν εκεί και σκεφτόταν τον πατέρα του με τρυφερότητα ανάμεικτη με αγανάκτηση. Είχε την αίσθηση ότι η ζωή του στο πατρικό του ήταν μια μεγάλη, ατελείωτη θυσία στις περίεργες ιδέες του πατέρα του. Στον κύριο Τζόουνς η ίδια ζωή έμοιαζε να είναι μια μεγάλη, ατελείωτη θυσία από τη δική του μεριά, μια θυσία παρεξηγημένη ή υποτιμημένη από τη νεότερη γενιά. Ιδού

λοιπόν πώς μπορούσαν να είναι διαμετρικά αντίθετες δυο απόψεις πάνω στο ίδιο θέμα.

Τι αργοκίνητο καράβι που ήταν αυτός ο γιατρός! Δεν έπρεπε να έχει γυρίσει;

Ο Μπόμπι σηκώθηκε και χτύπησε εκνευρισμένος τα πόδια του στην πέτρα. Εκείνη τη στιγμή, άκουσε κάτι από πάνω του και σήκωσε το κεφάλι να κοιτάξει, ευγνώμων που είχε έρθει επιτέλους η βοήθεια και που οι δικές του υπηρεσίες θα ήταν πλέον περιττές.

Αλλά δεν ήταν ο γιατρός. Ήταν ένας άντρας με φουφούλα γκολφέρ, τον οποίο ο Μπόμπι δε γνώριζε.

«Μπα!» είπε ο νεοφερμένος. «Τι συμβαίνει εδώ; Έγινε κάποιο ατύχημα; Μπορώ να κάνω κάτι για να βοηθήσω;»

Ήταν ένας ψηλός άντρας με ευχάριστη, τενόρο φωνή. Ο Μπόμπι δεν μπορούσε να τον διακρίνει πολύ καθαρά γιατί τώρα πια το φως της μέρας είχε αρχίσει να σβήνει με ταχύτητα.

Εξήγησε τι είχε συμβεί ενώ ο άγνωστος σχολίαζε σοκαρισμένος.

«Δεν υπάρχει κάτι που να μπορώ να κάνω;» ρώτησε όταν ο Μπόμπι τελείωσε. «Να πάω να φέρω βοήθεια, ας πούμε;»

Ο Μπόμπι εξήγησε ότι η βοήθεια βρισκόταν καθ' οδόν και τον ρώτησε αν μπορούσε να διακρίνει σημάδια της από εκεί όπου βρισκόταν.

«Προς το παρόν, δε φαίνεται τίποτα στον ορίζοντα».

«Βλέπετε», συνέχισε ο Μπόμπι, «έχω ένα ραντεβού στις έξι».

«Και δε θέλετε ν' αφήσετε τον...»

«Δε θα έλεγα ότι θέλω», είπε ο Μπόμπι. «Βέβαια, ο κακομοίρης είναι πεθαμένος και τα σχετικά, και φυσικά κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα, παρ' όλα αυτά...»

Σταμάτησε, βρίσκοντάς το, ως συνήθως, δύσκολο να εκφράσει συγκεχυμένα συναισθήματα με λόγια.

Ο άλλος, ωστόσο, φάνηκε να καταλαβαίνει.

«Ξέρω», είπε. «Κοιτάξτε, θα κατεβώ –αν, δηλαδή, μπορέσω να δω για να βρω τον δρόμο– και θα μείνω εγώ μαζί του ώσπου να έρθει η βοήθεια».

«Ω, θα μπορούσατε;» είπε ευγνώμων ο Μπόμπι. «Ξέρετε, πρόκειται για τον πατέρα μου. Στην πραγματικότητα δεν είναι κακός, αλλά ανησυχεί με το παραμικρό. Βλέπετε από πού να κατεβείτε; Λίγο πιο αριστερά... και τώρα δεξιά... αυτό είναι. Δεν είναι δύσκολο».

Ο Μπόμπι ενθάρρυνε τον άγνωστο δίνοντάς του οδηγίες ώσπου οι δυο τους βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο πάνω στο στενό πλάτωμα. Ο νεοφερμένος ήταν τριανταπεντάρης, με μάλλον ακαθόριστο ως προς τα χαρακτηριστικά του πρόσωπο, που φαινόταν να εκλιπαρεί για ένα μονόκλ, κι ένα μικρό μουστάκι.

«Είμαι ξένος στα μέρη σας», εξήγησε. «Και μια που το 'φερε ο λόγος, Μπάσινγκτον-φφρεντς με λένε. Ενδιαφέρομαι να αγοράσω σπίτι στην περιοχή και ήρθα να ρίξω μια ματιά. Αλλά αυτό που έγινε – τι φρίκη! Δεν είδε τον γκρεμό και συνέχισε να προχωρεί;»

Ο Μπόμπι κατένευσε.

«Είχε σπκωθεί ομίχλη εκείνη την ώρα», εξήγησε. «Κι αυτό το σημείο του μονοπατιού είναι πολύ επικίνδυνο. Εντάξει λοιπόν, γεια σας. Ευχαριστώ πολύ για την εξυπηρέτηση. Πρέπει να βιαστώ τώρα. Πολύ ευγενικό από μέρους σας».

«Αλίμονο», διαμαρτυρήθηκε ο άγνωστος. «Οποιοσδήποτε στη θέση μου το ίδιο θα έκανε. Πώς ν' αφήσεις αυτόν τον κακομοίρη μοναχό του εδώ – θέλω να πω, κατά κάποιο τρόπο δε θα ήταν σωστό».

Ο Μπόμπι σκαρφάλωνε ήδη στο απότομο μονοπάτι. Όταν έφτασε στην κορυφή, χαιρέτησε τον Μπάσινγκτον-φφρεντς κουνώντας του το χέρι κι ύστερα άρχισε να διασχίζει την απόσταση που τον χώριζε από το πρεσβυτέριο τροχάδην. Για να εξοικονομήσει χρόνο, πήδηξε τη μάντρα της εκκλησίας αντί να κάνει τον γύρο ως την κεντρική πύλη που έβλεπε στον δρόμο – ενέργεια την οποία ο εφημέριος παρακολούθησε από το παράθυρο του σκευοφυλακίου με έντονη αποδοκιμασία.

Η ώρα ήταν έξι και πέντε, η καμπάνα όμως εξακολουθούσε να χτυπάει.

Οι εξηγήσεις και οι αντεγκλήσεις ανάμεσα σε πατέρα και γιο

αναβλήθηκαν για μετά τη λειτουργία. Ξέπνοος, ο Μπόμπι σωριάστηκε στη θέση του κι άρχισε να χειρίζεται τους μοχλούς του παμπάλιου εκκλησιαστικού οργάνου. Ο συνειρμός των ιδεών οδήγησε τα δάχτυλά του στο πένθιμο εμβατήριο του Σοπέν.

Μετά, ορμώμενος μάλλον από λύπη παρά από θυμό (όπως δεν παρέλειψε να τονίσει), ο εφημέριος έψαλε τον αναβαλλόμενο στον γιο του.

«Αν δεν μπορείς να κάνεις κάτι σωστά, αγαπητέ μου Μπόμπι», είπε, «είναι προτιμότερο να μην το κάνεις καθόλου. Γνωρίζω ότι εσύ και όλοι οι νεαροί φίλοι σου λειτουργείτε σαν να μην έχετε καμία απολύτως αίσθηση του χρόνου, υπάρχει όμως Ένας τον οποίο δε θα έπρεπε να κάνουμε να περιμένει. Μόνος σου προσφέρθηκες να παίξεις στον εσπερινό. Δε σε πίεσα εγώ. Αντί γι' αυτό, ελαφρά τη καρδία, προτίμησες να πας για γκολφ...»

Ο Μπόμπι συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να διακόψει τον πατέρα του προτού ξεφύγει εντελώς.

«Με συγχωρείς, μπαμπά», είπε με πρόσχαρο και άνετο ύφος, αυτό που συνήθιζε να έχει πάντοτε, ανεξαρτήτως θέματος, «αυτή τη φορά, όμως, δε φταίω εγώ. Φυλούσα σκοπιά σ' ένα πτώμα».

«Τι έκανες;»

«Φυλούσα έναν δύσμοιρο που έπεσε στον γκρεμό. Ξέρεις, εκεί που είναι το βάραθρο, δίπλα στη δέκατη έβδομη τρύπα. Είχε σηκωθεί λίγη ομίχλη εκείνη την ώρα, και ο άνθρωπος πρέπει να προχώρησε ίσια μέσα στον γκρεμό».

«Ο Χριστός και οι Απόστολοί του!» αναφώνησε ο εφημέριος. «Τι τραγωδία! Σκοτώθηκε ακαριαία;»

«Όχι. Όταν τον βρήκαμε ήταν λιπόθυμος. Πέθανε αφότου έφυγε ο δόκτωρ Τόμας. Αλλά βέβαια, εγώ ένιωθα την υποχρέωση να μείνω εκεί – δεν μπορούσα απλώς να φύγω και να τον παρατήσω μόνο του. Κι έπειτα εμφανίστηκε ένας άλλος τύπος κι έτσι του πάσαρα τα σκήπτρα του νεκροφύλακα κι έγινα καπνός».

Ο εφημέριος αναστέναξε.

«Ω, αγαπητέ μου Μπόμπι», είπε. «Τίποτα πια δεν μπορεί να τα-

ράξει αυτή την ανεκδιήγητη αναισθησία σου; Με θλίβει περισσότερο απ' όσο μπορώ να εκφράσω με λόγια. Ήρθες πρόσωπο με πρόσωπο με τον θάνατο, με τον *αιφνίδιο* θάνατο, και μπορείς να αστείευσαι μ' αυτό;! Να μένεις εντελώς ασυγκίνητος; Τα πάντα – όλα, όσο σοβαρά, όσο ιερά, για τη γενιά σου δεν είναι παρά ένα αστείο».

Ο Μπόμπι έσυρε νευρικά τα πόδια του στο πάτωμα.

Αν ο πατέρας του δεν μπορούσε να καταλάβει ότι, φυσικά, αστειεύσουν για κάτι επειδή ένιωθες άσχημα γι' αυτό – ε, τότε, απλώς δεν μπορούσε να το καταλάβει! Δεν ήταν από τα πράγματα που χωρούσαν εξήγηση. Όταν ο θάνατος και η τραγωδία σε κύκλωναν, έπρεπε να τα αντιμετωπίσεις με στωικότητα.

Τι να περιμένεις όμως; Κανένας πάνω από πενήντα χρόνων δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχαν όλοι τους τις πιο απίστευτες ιδέες.

Ο πόλεμος πρέπει να φταίει, σκέφτηκε ο Μπόμπι, αναζητώντας σαν αφοσιωμένος γιος μια δικαιολογία για τον πατέρα του. Τους έκανε όλους άνω κάτω και δεν μπόρεσαν ποτέ να το ξεπεράσουν.

Ντρεπόταν για τον πατέρα του και ταυτόχρονα τον λυπόταν.

«Συγγνώμη, μπαμπά», είπε, βλέποντας ολοκάθαρα ότι οι εξηγήσεις δε θα ωφελούσαν σε τίποτα.

Ο εφημέριος λυπόταν τον γιο του –φαινόταν μετανιωμένος–, ταυτόχρονα όμως ντρεπόταν για εκείνον. Αυτό το παιδί δεν είχε καμία απολύτως συναίσθηση της σοβαρότητας της ζωής. Ακόμα κι εκείνη τη συγγνώμη την είχε πει ανάλαφρα κι επιπόλαια, με θράσος.

Προχώρησαν προς το πρεσβυτέριο, καταβάλλοντας και οι δυο υπερπροσπάθεια να βρουν δικαιολογίες για τον άλλον.

Αναρωτιέμαι πότε ο Μπόμπι θα βρει κάτι να κάνει στη ζωή του... σκεφτόταν ο εφημέριος.

Αναρωτιέμαι πόσο ακόμα θ' αντέξω εδώ πέρα... σκεφτόταν ο Μπόμπι.

Παρ' όλα αυτά, και οι δυο έτρεφαν για τον άλλον τα τρυφερότερα των συναισθημάτων.

Πόση κακοτυχία υπήρχε στον κόσμο! Λίγη ομίχλη σ' ένα κατά τα άλλα υπέροχο απόγευμα, ένα στραβοπάτημα – και η ζωή έπαιρνε τέλος.

Ο Μπόμπι Τζόουνς παίζει μια παρτίδα γκολφ με τον δόκτορα Τόμας, όταν, παθιασμένος, χτυπά το μπαλάκι του υπερβολικά δυνατά, κι εκείνο καταλήγει στον γκρεμό. Κατεβαίνει σιγά σιγά από το μονοπάτι να το αναζητήσει, αλλά αντί για το μπαλάκι του βρίσκει έναν άντρα τσακισμένο στα βράχια. Ο καθημένος μάλλον παραπάτησε κι έπεσε στο κενό – έτσι τουλάχιστον υποθέτουν ο Μπόμπι και ο δόκτωρ Τόμας.

Πριν ξεψυχήσει, ο άγνωστος ψελλίζει μια φράση: «Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;»

Τι σημαίνει, άραγε, αυτό; Και ποια είναι η όμορφη γυναίκα τη φωτογραφία της οποίας είχε στην τσέπη του ο νεκρός;

Ο Μπόμπι και η φίλη του η Φράνκι αποφασίζουν να λύσουν το μυστήριο – κι αυτό βάζει και τους δυο σε θανάσιμο κίνδυνο.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΩΗΣ: 22908

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ